

Opruimgoeroe, wordt ze genoemd: de Japanse schrijfster Marie Kondo.
Haar motto is: als je je huis opruimt, ruim je je geest op.
Haar naam is een werkwoord geworden. *mariekondoën*.
Ze geeft tips hoe je moet opruimen. Niet lukraak, alles door elkaar, maar per categorie.
Bijvoorbeeld eerst je kleren of je boeken.
Hou iets vast, vraag je af: heb ik dit het afgelopen jaar nog gebruikt, word ik hier blij van.
Zo niet: weg er mee. Wees niet te sentimenteel. Een valkuil is dat je denkt: dit kan ik misschien later nog wel eens gebruiken.
Dat schiet niet op. Wees radicaal.
Gooi het overvloedige weg. Zorg voor ruimte. Omring je met spullen die je blij maken.
Je zult zien: geluk gegarandeerd!
Van opruimen word je een opgeruimder mens!

Ik weet niet of zij zich er van bewust is, maar Marie Kondo heeft wel iets van Jezus.
Jezus vertelt over vissers die hun sleepnet aan wal trekken en dan gaan schiften:
vis die ze niet kunnen gebruiken gooien ze weg, de rest bewaren ze.
Het gaat ook bij Jezus over onderscheiden en wegdoen, zodat overblijft wat belangrijk voor je is. Niet voor niets vertelt hij ook die gelijkenissen over een schat en een parel en mensen die al hun bezit daarvoor verkopen.
Marie Kondo heeft wel wat van Jezus.
Ook met haar vraag: wat geeft je een *spark of joy*, waar word je blij van.
Dat is van begin tot eind het motto van het leven van Jezus.
Bij zijn geboorte zingen engelen: wij verkondigen jullie grote blijdschap voor heel het volk.
Daarvoor heeft Jezus geleefd: om je gelukkig te maken.
Kerken hebben van geloven soms iets zwaarmoedigs, belastends of benepens gemaakt.
Dat heeft niets met Jezus te maken.
Bij hem gaat het om: hoe word je lichter, hoe word je een opgeruimder mens.
Waar word je echt blij van.
Echte blijdschap is wat anders dan lol.
We lachen wat af. Maar onze lach kan een grimas zijn, een facade.
Ons lachen kan van korte adem zijn.
Achter ons lachen kan een wereld van leegte zitten.
Een wereld van eenzaamheid soms.
Echte vreugde heeft bij Jezus te maken met die schat in de akker en die prachtige parel die een koopman ontdekt.
Die schat en die parel zijn voor ons allen weggelegd. Die kunnen we allemaal vinden.
Ze staan voor dat je gaat ontdekken wat echt belangrijk voor je is.
Dat je gaat beseffen wat hoofdzaak en bijzaak, ballast en bagage is.
Dat is niet makkelijk voor ons. Want ons leven kan zo versnipperd zijn.
Het kan zo opgaan en *ondergaan* in honderden oppervlakkigheden, dat we het zicht kwijt zijn op wat er eigenlijk echt toe doet.
Soms moet er wat met je gebeuren. Iets waardoor het leven even stil gezet wordt.
De periode van quarantaine die we achter de rug hebben had zo'n effect bij velen.
We gingen andere dingen waarderen. We hoorden meer vogels zingen. We konden de stilte dieper ervaren.
Het leek wel of we ons meer samen voelden, verbonden in alle beperkingen.
We kregen even ander, dieper zicht.

Het is nu wel anders, maar ik ben benieuwd hoe lang het zal duren, hoorde ik mensen zeggen. Voor je het weet gaan we weer op de oude voet verder En draven we weer door. Voor je het weet leven we weer versnipperd verder.

Heb je zicht op die schat en die parel, op wat hoofdzaak van je leven is.
Besef je wat jouw *ultimate* concern is, zoals de theoloog Paul Tillich het noemt.
Het *ene nodige* noemden ze dat vroeger.
Leef je van daar uit of laat je je meevoeren op de stroom van bijzaken.

Jezus noemt die hoofdzaak: Koninkrijk van de hemel.
Daar verwijzen de parel en de schat in de akker naar.
Koninkrijk van de hemel is zelf ook gelijkenistaal.
Daarmee bedoelt Jezus God zelf.
Die is voor ieder van ons bereikbaar.
Je hoeft daarvoor niet van de aarde op te klimmen naar de hemel.
Je hoeft niet ver te reizen.
Niet voor niets heeft Jezus het over *schatgraven*.
Om God te vinden moet je misschien dieper graven in de akker en dieper graven in je zelf.
Om God te vinden moeten we tijd en ruimte maken te midden van al onze bezigheden.
Om God terug te vinden mogen we flink gaan *mariekondoën*.
We mogen gedachten over God vasthouden en ons afvragen: worden we er gelukkig van.
We mogen geloof dat nietszeggend en waardeloos voor ons is geworden wegdoen.
We mogen schiften en onderscheiden tussen allerlei voorstellingen en gedachten over God.
We mogen zeker wat ons belast en bezwaart of angstig maakt in het vuur mikken.
We mogen loslaten, alles loslaten.
Al ons geloof mogen we loslaten. Alles van ons zelf.
Alles totdat we met lege handen komen te staan.
Zodat we met geopende handen komen te staan.
Zodat onze oren en ons hart de ongehoorde stem kunnen opvangen.
De ongehoorde stem die tegen jou zegt: jij mag er zijn.
De ongehoorde stem die jou belooft: Ik ben er, ik laat je niet alleen.

Ik heb nooit een parel en nooit een schat gevonden.
Ik heb de God vaak gezocht en zo eigenlijk nooit gevonden.
Zou de diepste laag van deze gelijkenis niet kunnen zijn dat jij en ik de schat en de parel zijn. En dat wij vroeg of laat gevonden *zullen worden* door Degene die er alles voor over heeft om ons te vinden.
Durf daar maar eens op te vertrouwen!

*Een dorpeling komt aangerend en roept: geef me de steen.
De meester, die bij de rivier zit vraagt: welke steen?
Vannacht, zegt de dorpeling, droomde ik. Ik hoorde zeggen: ga naar de rivier.
Daar zie je een meester die je een steen geeft die je voor altijd rijk en gelukkig maakt.
De meester rommelt in zijn rugzak en haalt er een steen uit.
Bedoel je deze, vraagt hij.
Die heb ik een paar dagen geleden gevonden. Je mag hem gerust hebben.
Met verwondering kijkt de dorpeling naar de steen.
Het is een diamant, misschien wel de grootste ter wereld.....
's Nachts ligt de dorpeling in zijn bed te woelen.
Slapen kan hij niet.
Als het licht wordt, staat hij op en keert terug naar de rivier.
Meester, vraagt hij, wilt u mij de rijkdom bezorgen die u in staat stelt om zo moeiteloos de diamant weg te geven.
Amen*